

Pudeli var izraut no rokām, bet aizvainojumu nē..

Date: 13 aprīlis, 2026 | **Author:** Kristīne Om Shanti

Cilvēks, kuram ir problēmas ar alkoholu vai narkotikām – tās vienmēr ir ļoti dziļa aizvainojuma uz saviem vecākiem sekas.

Tieši pajautājot atkarībniekam: vai Tu jūti aizvainojumu uz vecākiem? – atbilde būtu: jā!

Bet mēs jau nejautājam tieši.. Mēs jaiuājam: kas Tev trūkst? Kas Tev kaiš? Kur Tev problēma? Savācies! Tev taču viss ir – laba dzīve! Beidz plēgurot, atlaidīs no darba! Pārstāj! Neapkauno! Tu smirdi! Tu esi pretīgs! Es Tevi tādu negribu!

Mēs sākam atkarībnieku kontrolēt, audzināt, pārvest, mācīt... kaut tas viss tikai situāciju saasina. Jo savā būtībā atkarībnieks ir infantils, emocionāli nenobriedis, maziņš, nemīlēts, slikts, pamests un nevienam nevajadzīgs bērns. Viņam trūkst viens svarīgs dzīves komponents, lai spētu sajusties brīvs un laimīgs – mīlestība.

Nepiedzīvojis reālu mīlestību viņš vietā ir atradis “sintētisko mīlestību”, kuru sajūt iedzerot un aizpeldot..

Kontrole, draudi, agresija, nosodīšana, izsmiešana, – tas viss dzen atkarībnieku tikai vēl dziļāk vainā, kaunā, bezpalīdzībā, sevis nemīlēšanā, pamestībā, nevajadzīguma sajūtā..neredzot un nesaprotot izeju. “Es jau nedzeru, lai kādam ieriebtu, es dzeru, jo citādāk nevaru izturēt savu iekšējo elli..”

Tie ir cilvēki, kuri dzīvo ar tik milzīgu aizvainojuma sāpi sevī, ka lai kaut uz mirkli no sāpēm atpūstos, viņi to klusina vai anestezē ar alkohola vai citu vielu palīdzību.

Sāpīgākais, ka šīs iekšējās sāpes ne izgaiss pašas, ne pašas uzsūksies, ne pašas spēs pāriet un arī laiks tās nesavāks. Un arī alkohols vai citas vielas nespēs likvidēt vai izšķīdināt sevī. Sāpes ir Sāpes. Tās prasa izeju no ķermeņa, no psihe, no sirds, no Dvēseles. Tās lūdzas, lai tās ierauga, akceptē un izdzīvo ārā..

Jā, šis pats cilvēks var pilnām mutēm apgalvot, ka viņam ir labi, vislabākie vecāki, kas ir darījuši visu iespējamo viņa labā un ka viņš viņus ciena un ļoti mīl. Taču tai pat laikā sirds dziļumos viņā dzīvo dziļš un ļoti sāpīgs ievainojums-aizvainojums – vecāki mani neaizstāvēja, pameta vienu, atstāja, ignorēja, sita, nebija blakus, nemīlēja, nerūpējās, es jutos vientuļš, nepasargāts, dusmīgs...

Ārstēt var nevis atkarību, bet to, kas guļ atkarības pamatā un tās ir spēcīgās – apslēptās – sāpīgās – neizreagētās – iekapsulētās emocijas.

Blakus esošais, diemžēl, nevar otru ne pierunāt, ne uzspiest, ne citādi panākt, lai tas atbrīvojas no sāpēm.

Līdz šim lēmumam – “es gribu vienreiz tikt ar to galā” cilvēkam ir jānonāk pašam.

Kad nogurs no atkarību radītām sekām, kad nogurs pats no sevis, kad nogurs no dzīves pelēcības, no dzīves šķietamās bezjēdzības un pastāvīgi atkārtujošā problēmu vai seku-ieneslu apļa. Kad nogurs no vientulības un bezspēcības.

Blakus esošais var atņemt pudeli vai vielas, taču aiz stūra gaidīs nākamā pudele un citas vielas iekams saknē turpinās gulēt iemesls – man tik traki sāp un es šo sāpi nevaru nekādi no sevis izraut, atlaist..

Neviens nav spējīgs atņemt otram viņa sāpes, viņa sirds ievainojumi, viņa slēpto naidu un klusās ilgas. To visu katram pašam tikai ir dots sevī ieraudzīt, atzīt un dziedināt.

Nedziedinot, bet anestezēt savas sajūtas visa mūža garumā cilvēks tādejādi bojā dzīvi pats sev un sev tuvajiem, bojā veselību, attiecības, zaudē pašcieņu, draugus, neuzsp padzīvot brīvībā..

Vienīgās zāles un vienīgais, ko var darīt blakus esošais ir MĪLĒT.

Ja zini, ka nespēj mīlēt otru viņa sāpēs vai tik ļoti, ka otrs pats sāk mosties un meklēt dziedināšanos, atzīsti to un noņem savas rokas no otra dzīves.

Atkarībnieks tikai lieto, bet līdzstkarībnieks – tas patiesībā ir daudz reizes ievainotāks un Dvēseliski “slimāks” cilvēks.

Tas ir cilvēks, kurš nemīl sevi, dzīvo ar bailēm pazaudēt otru, nespēj dzīvot bez glābšanas vai varas pār kādu, nav spējīgs būt kontaktā ar savu ķermeni un sajūtu pasauli, ir pilns kompleksiem, mazvērtības, trauksmju, bailu, kuram nav ne sevis, ne savas dzīves.

Tādam cilvēkam ļoti vajag savu atkarībnieku, uz kura rēķina turpināt nedzīvot savu dzīvi, ignorēt sevi, nerūpēties par sevi. Viņam patiesībā nav interese, ka atkarībnieks izdziedinās..Jo mīlēt un dzīvot draudzīgā partnerībā nemaz neprot.

Bet ja Tu paliec turpinot otru cilvēku kontrolēt, zāgēt, mācīt, pieskatīt, audzināt un izjust varu pār otra “vājumu” un nekas no tā nemainās, – atzīsti, ka Tu neesi spējīga mīlēt. Tava sirds ir ciet. Tu esi spējīga zāgēt, valdīt un skaldīt. Tāpēc tādu partneri Visums piespēlēja, – lai ieskaties sevī. Tevī pašā ir pilns ar ievainojumiem, traumām, neuzticību un bailēm.

Un, otrkārt, partneris Tev rāda Tevi pašu, – mazo, nevienam nevajadzīgo, pamesto, ievainoto meitenīti.

Kaut kāda iemesla pēc Tu satiki atkarībnieku. Spoguļi. Jebkura spēle var beigties tikai ar godīgumu.

Kad godīgi ieskatāties katrs sevī, nevis slēpjami aiz otra tik redzamām problēmām..

Un, nē, aizvainojums uz vecākiem var absolūti nenozīmēt, ka vecāki ir slikti. Vienu bērnu var uz mūžu aizvainot regulāta vardarbība mājās un reāla pamešana, otrs var aizvainoties par to, ka māšas mīlēja vairāk, trešais par to, ka nenopirka pēdējo I-phonu.

Aizvainoties var par aprūpes trūkumu un arī par hiperaprūpi, mūžīgo kontroli un neuzticēšanos.

Mums nav jātirzā aizvainojums vai vecāki, nav jāmeklē vainīgie.

Viss, kas ir jāredz, ka – cilvēks slimo ar aizvainojumu. Un kamēr to neizlems dziedināt, turpinās to slēpt vai slāpēt ar atkarībām. Ja jebkura aizvainojuma iemesls ir šķietamais vai reālais mīlestības trūkums, tad vienīgās zāles tam ir = PATIESA MĪLESTĪBA.

Kristine OmShanti - Pudeli var izraut no rokām, bet aizvainojumu n?..

Cik gan bieži cilvēki kontrolē jaut ar mīlestību..

Kristīne Pabērza